

MÜLLER DEZSÓ

Előttem

*Előttem
sose lobbant
lángra
a világosság
csipkebokra
előttem
mindig csak
a sötétség
ködszárnya
gomolygott
s mint beszűkült
folyómederben
a víz
úgy áramlott át
rajtam az élet
.....*

MÜLLER DEZSÓ költő, lelkipásztor (1953, Zilah). A kolozsvári Protestáns Teológiai Főiskolán végzett 1979-ben. Verseit több-kevesebb rendszerességgel 1989 óta közlik romániai és magyarországi lapok. Nyolc önálló kötete jelent meg.

Harapások

*Mint undok flegmát
kikrákogom
az életet
sajnáltnivaló
nincs benne
nappalaimra
az unalom leple
éjszakáimra
a sötétség szem-
fedele borul
béke és öröm
gyeplője nélkül*

caplatok az ég
fogaskereke alatt
rút harapások
vörös félholdja
villog az arcomon

Mindig

„Keresni mindig a jót, a szépet,
s meg nem találni – ez az élet.”

(MADÁCH IMRE)

Amilyen szép
pitymallatkor az ég
amikor a kibuggyanó
nap fáklyái
fény pikkelyeket szórnak
üde peremére
amilyen szép
alkonyatkor az ég
amikor lidérces
boltozatáról a telihold
lángoló hintóként lecsüng

mindig ilyen szépségű
lányokat kerestem
akiknek szemében
mint virágcsokrok
a cseresznyefákon
rőt csillagok lengedeznek.

Csak vagyok

Durván rám
szakadt az ég
a földön
nem találok
a nyugalom
vackát

csak vagyok
s úgy omlok
a mélységbe
mint az ég
kupoláját súroló
hegycsúcsok

Dekoráltak

Annyira idegen lett
körüöttem a világ
mintha évszázadok távlatából
buggyantam volna
a lét gyűrűjébe

lámpátlanították
a rőt csillagokat
Buddha-szobrokká gyúrták
a gyümölcstermő fákat

s az emberek
sápadt arcát
piros gombáktól
virító erdővé
dekorálták

.....

Ejtenek

*A végtelen ég
színeváltozása
a lomha hegyek
omladozása
s a nyurga fák
kifekélyesedése
mind-mind
rőt sebeket
ejtenek rajtam*

*a telihold
elhomályosodása
a kopár dombok
szilaj sivársága
s a sekély folyók
kiszáradása
mind-mind
rőt sebeket
ejtenek rajtam*

*a parányi csillagok
lezuhanása
a csillámló hóbuckák
gyors elolvadása
s a gubbasztó madarak
búskomorsága
mind-mind
rőt sebeket
ejtenek rajtam*

Koporsót ácsol

*Galádul
kerékbe tört
az élet
mint virágeső
a fákról
úgy ömlik rólam
a verejték*

*szuroksötétségbe
göngyölödött
ég alatt baktatok
s mint kiéhezett
állatgebéken a bőr
úgy lötyög rajtam
a boldogság frakkja*

*s íny-vörös szívem
szélelbélelt
vigvamjában
koporsót ácsol
az öregség*